

KAREN
KINGSBURY

HET
PERFECTE
PLAATJE

Karen Kingsbury

Het perfecte plaatje

Roman

Vertaald door Cora Kool

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Dit boek maakt deel uit van de serie over de familie Baxter, maar het kan worden gelezen als een op zichzelf staande roman. Achter in dit boek staat meer informatie over de familie Baxter. *Het perfecte plaatje* is voor jou – of je de Baxters nu al een jaar of tien volgt of ze pas nu ontdekt.

Het brandweeruniform van Noah Carter voelde aan alsof het van lood was gemaakt. En dat gold ook voor zijn zwarte werkschoenen. Alsof de zwaartekracht het speciaal op hem had gemunt. Of misschien lag het ergens anders aan. Misschien was het zijn hart, waar hij niet meer van op aan kon.

Hij verdiende niet anders.

Het glooiende groene gras van de Rose Hill-begraafplaats in Bloomington kwam in zicht. Noah kon de rust van de plek nu al voelen. Hij parkeerde zijn oude grijze pick-up op de parkeerplaats aan de achterkant en zette de motor uit. Het was de tweede dag van november.

De laatste dag van zijn huwelijk.

In de verte paktten wolken zich samen. Er waren hevige buien voorspeld voor Indiana. Niet verrassend. Deze kille middag had helemaal niets zonnigs. Hoe was het zover gekomen? Waardoor was het zo erg geworden dat hij weg wilde bij Emily Andrews?

Hij hield van haar. Hij hield nog altijd van haar.

Alleen niet als ze bij elkaar waren.

Noah duwde zijn rug tegen de versleten stof van de voorbank en keek uit over de zee van grafstenen. Hij had er behoefte aan om hier te zijn. Nergens kon je iets zo goed relativeren als op een begraafplaats.

Vooral op deze.

Zijn hart had hem hiernaartoe gevoerd, naar deze plek van dood en verlies. De reden lag voor de hand. Al lange tijd voelde hij dat zijn hart zich tegen hem keerde. Hoewel het hem in leven hield, was het de afgelopen twee jaar een eigen leven gaan leiden, had het zich losgerukt van de rest van zijn lichaam. Daardoor

voelde hij met elke hartslag de worsteling, het gevecht. Zijn hart had hem meegesleurd, hield hem gevangen en verspreidde moedeloosheid door zijn aderen.

Als zijn hart bezig was hem om zeep te helpen, dan was de klus bijna geklaard. Hij vertrok de volgende dag naar de andere kant van de stad.

Noah stapte uit zijn auto en ritste zijn blauwe brandweerjas dicht. *Ademhalen, Noah. Gewoon ademhalen.* Hij had die dag in de kazerne meer uren gedraaid dan anders en op weg naar buiten was hij de nieuwe brandweercommandant, Landon Blake, tegengekomen.

De laatste dag van zijn huwelijk. En uitgerekend nu liep hij Landon Blake tegen het lijf.

De man was hét voorbeeld van iemand met een perfect huwelijk. Hij had een hele ris kinderen, waaronder een nichtje dat hij en zijn vrouw opvoedden. Maar telkens als Noah Landon bij een picknick of op een feest zag, leek de man tot over zijn oren verliefd op zijn vrouw.

De commandant was christen, dat wist Noah in elk geval. Aan de muren van zijn kantoor hingen ingelijste Bijbelverzen. Zijn geloof was merkbaar in zijn doen en laten. De man was erg betrokken bij zijn medewerkers, informeerde bij de jongens altijd naar hun thuissituatie.

De afgelopen middag had daarop geen uitzondering gevormd. ‘Hoe is het?’ had Landon aan hem gevraagd. ‘Is alles goed thuis?’

Waarom zijn chef hem dat juist vandaag had gevraagd, zou Noah nooit weten. Tenzij God Zelf de vraag bij de man had laten opborrelen. Wat de reden ook was, Noah was niet van plan geweest om daar in de kazerne openhartig over te zijn. Wat had hij kunnen zeggen? Dat het op internet door iedereen zo gevierde stel er de brui aan ging geven?

Noah had nog geen woord gezegd over de ophanden zijnde breuk. Hij zou het er ook zeker niet met Landon Blake over gaan hebben. ‘Alles is prima, chef.’ Noah had zelfs zijn pas niet

ingehouden. Hij had alleen zijn hand opgestoken naar de man en was rakelings langs hem heen gelopen.

Noah voelde zijn innerlijke overtuiging toenemen.

Daar hoef je je niet druk over te maken, zei hij tegen zichzelf. *Het is nu eenmaal gebeurd*. De mensen zouden er snel genoeg achter komen. Emily keek niet tegen hem op. Ze respecteerde hem niet en had geen geloof in hem. Ze was jaloers op de fans met wie Noah online chatte en ze voelde zich niet langer geliefd. Punt uit.

Hij keek naar de dreigende wolken boven de begraafplaats. Het nieuws zou iedereen overvallen, dat stond vast. Het zou inslaan als een bom. De meeste volgers zouden helemaal van streek zijn door hun scheiding. Vooral de mensen die hadden besloten om niet uit elkaar te gaan omdat ze Noah en Emily als voorbeeld zagen.

Maar degene die er het meeste pijn van zou hebben gehad, zou het nooit te weten komen.

Die lieve Clara.

Een koude windvlaag vanuit de richting van de grafstenen woei hem om de oren. Hij zette de kraag van zijn jas omhoog en trok die steviger om zich heen. Hij kwam hier niet vaak meer, maar vandaag móést hij er voor zijn gevoel naartoe. Omdat Noah niet alleen wegging bij Emily en hun twee kinderen. Hij ging ook weg bij Clara.

Ook al was ze overleden en zou ze het niet te weten komen.

De afgelopen dagen was er bijna achthonderd millimeter regen gevallen, waardoor de grond zacht was toen Noah over de paden liep. Nog vier rijen en zes grafstenen en hij was er. Noah boog zich voorover en veegde de steen schoon.

Clara Andrews — 1990-2016

De tranen prikten in zijn ogen. *Lieve Clara*. Hij kwam overeind en keek naar haar naam. *Je bent nu perfect. Je lichaam is volmaakt, zoals dat altijd al gold voor je geest*. Noah haalde diep adem en keek

opnieuw omhoog. ‘Zorg goed voor haar, Heer.’ Zijn fluisterend uitgesproken woorden vermengden zich met een nieuwe windvlaag. ‘Niemand heeft ooit meer van U gehouden.’

Clara was Emily’s jongere zus. Even mooi, maar ze was geboren met spastische verlamming. Ze liep altijd met steunbeugels en krukken en had moeite om hele zinnen uit te spreken. Maar ze had een hart van goud. Iedereen hield van Clara, maar Emily nog wel het meest. Hun vader had de benen genomen toen Emily tien was, en acht jaar later overleed hun moeder toen ze na een plotselinge overstroming kwam vast te zitten in haar auto.

Daarna ontfermde Emily zich over haar zus. Clara was altijd blij, er werd veel van haar gehouden omdat Emily voor haar zorgde zoals een leeuwin voor haar welp. Alsof haar leven ervan afhing.

Dat was om te beginnen de reden geweest waarom Noah verliefd was geworden op Emily, daar in de kantine van de universiteit van Indiana.

Het was in de tijd van Noahs hoogtijdagen als footballspeler, toen hij als spelverdeler schitterde voor de Hoosiers. Zijn hele wereld draaide om zijn ploeggenoten, om zijn droom om in de hoogste divisie te spelen en om zijn persoonlijke successen. Emily was hem misschien nooit opgevallen als Clara er niet was geweest.

Noah richtte zijn aandacht weer op de grafsteen. ‘Zo had het niet moeten lopen, lieve Clara.’ Hij zuchtte. De zwaarte-kracht drukte weer zwaar op hem. ‘Je hebt geprobeerd om me te waarschuwen.’

Dat was inderdaad zo. Een jaar voor de beroerte die haar het leven kostte, was Clara naar hem toe gekomen met haar iPad. Op haar eigen ontwapenende manier had ze zich moeten inspannen om haar vraag te stellen. Het waren maar twee woorden. ‘Te... veel?’

Clara had bij hen gewoond. Dat was al zo sinds Noah en Emily waren getrouwd. En die dag hielden haar woorden geen

klacht of kritiek in. Het was gewoon een vraag die in alle onschuld was ontstaan. Dat had hij gevoeld.

Op het scherm van de iPad was Noahs Instagram-account @When_We_Were_Young zichtbaar geweest. Het account dat een vliegende start had beleefd, nadat hij en Emily zich hadden verloofd, zorgde voor brood op de plank.

Clara had het apparaat omhooggehouden en haar blik van een handjevol prachtige foto's verplaatst naar Noah. Vervolgens had ze de duidelijkste zin uitgesproken die Noah haar ooit had horen zeggen. Terwijl ze wat meer rechtop ging staan, leunend op haar krukken, richtte ze rechtstreeks het woord tot hem. 'Noah... Emily... heeft je nodig.'

Haar bedoelingen waren duidelijk. Clara vond dat haar zus niet langer behoefte had aan ook maar één post op social media of aan nog eens duizend mensen die hen volgden, geobserveerd door hun leven. Emily had Noah nodig. Op dat moment had hij alleen maar naar Clara geglimlacht en geknikt. 'Natuurlijk heeft ze me nodig.' Hij had geen spier vertrokken. 'We hebben allemaal elkaar nodig!'

Noah dacht er nu nog hetzelfde over als destijds. Hij was er nooit opuit geweest om beroemd te worden op internet, en dat gold ook voor Emily. Maar vanaf de dag dat hij Emily ten huwelijk had gevraagd, had de buitenwereld zich tot hen aangetrokken gevoeld. Alleen al op Instagram keken een miljoen mensen uit naar elke update. Wat ze die dag gingen doen, wat ze tegen elkaar zouden zeggen, hoe ze hun kinderen opvoedden, de bloemen langs de oprit naar hun voordeur.

Echt elk detail over hun leven en hun liefde.

Vanaf het begin had Noah de posts voor zijn rekening genomen. Het was zijn Facebookpagina die de mensen volgden, zijn Twitter- en zijn Instagramaccount. Hij was er verantwoordelijk voor dat de posts inspirerend bleven. Betrokken. Mooi.

Hoeveel mensen hadden Noah en Emily al doende wel niet geholpen met hun verhaal? Hoeveel volgers hadden hun geloof en hun gezin daardoor weer teruggevonden? Hun aanwezigheid

op social media was belangrijk. De wereld had behoefte aan mensen als zij.

Noah knarsetandde. Emily had er altijd hetzelfde over gedacht, dankbaar voor een podium om Bijbelverzen te delen of bemoeiding te bieden. Maar een tijdje nadat Clara was overleden, veranderde Emily. Het posten over hun leven voelde voor haar niet langer leuk en zinvol. Het kon haar niet meer schelen hoeveel likes of retweets ze kregen, en of het aantal volgers toenam.

Alsof het niet langer de moeite waard was om hun verhaal te delen.

Noah haalde diep adem en zonder zijn blik los te maken van Clara's graf stond hij op. Het maakte niet uit dat hun accounts op social media hun per jaar een bedrag van zes cijfers opleverden. Of dat Noah veel minder uren kon draaien bij de brandweer door alle inkomsten uit internet.

Ze maakten écht verschil. Wat ook de reden was waarom Noah er niet mee wilde stoppen. Hun verhaal raakte de mensen, veranderde levens. Daar ging het toch om? Het loonde toch de moeite? Zo dacht Noah er nog steeds over.

Zelfs nu.

Maar Emily niet. Zij vond dat hun podium een circusvertooning was geworden. Alleen maar schone schijn. Dat ze zich voor de buitenwereld anders voordeden dan aan de eettafel.

Of in de slaapkamer.

Sinds Emily van mening was veranderd, had de liefde tussen hen plaatsgemaakt voor spanningen. En in dat feit kon geen van beiden verandering brengen. Hoe meer Noah Emily ervan probeerde te overtuigen om te glimlachen voor de camera, hoe afstandelijker ze werd. Ze beschuldigde hem ervan dat hij zich drukker maakte om hun vooral vrouwelijke volgers dan om het leven dat zij tweeën echt leidden.

Hij kon nog altijd haar gefrustreerde kritische opmerkingen van zeker twee jaar geleden horen. 'We plaatsten altijd posts over ons gelukkige leven. Nu voeren we een toneelstukje op voor gelukkige posts.'

De temperatuur daalde. Noah ademde langzaam uit. ‘Ik weet het niet meer, Clara.’ De woorden kwamen als een hortende fluistering over zijn lippen. ‘Misschien had ik naar jou moeten luisteren.’ Hij was er nog steeds niet van overtuigd. Wat was er mis mee om hun liefde te delen met de wereld? En waarom was Emily jaloers op de fans? Natuurlijk moest hij reageren naar hun volgers toe.

Noah kon nog altijd honderden redenen bedenken waarom hun aanwezigheid op social media iets positiefs was. Emily wist er niet één.

‘En dat is maar een van de dingen waarom we uit elkaar gaan.’ Hij ging met de punt van zijn schoen over de rand van Clara’s grafsteen. ‘Het is nog veel erger dan dat, Clara.’

Inmiddels verbleekten hun ruzies over het posten op social media al maandenlang bij iets anders. Tegenwoordig vond Emily dat Noah niet langer oprecht was.

‘Je hebt me maar om één reden nodig,’ had ze een week geleden tegen hem gezegd. ‘Zodat je met @When_We_Were_Young in de publieke belangstelling blijft.’ Ze keek nijdig. Alsof ze hem verafschuwde. ‘Nou, Noah, zo jong zijn we niet meer. En dit is geen liefde. Dat is het al heel lang niet meer.’

Hij had geprobeerd haar om te praten, had geprobeerd het hoofd koel te houden. ‘Dat is niet zo, Emily.’ Zijn stem gaf blijk van zijn frustratie. ‘Denk maar terug aan hoe we begonnen. Zo is het nog steeds tussen ons. Zo zou het althans kunnen zijn.’

Maar ze wilde niet inbinden. ‘Het doet er niet toe hoe we zijn begonnen. Het gaat erom hoe het er nu voor staat.’ Haar ogen stonden mat. ‘We spelen toneel. Meer niet.’

Noahs kaak verstrakte. Als dat zo was, dan deden ze misschien het best denkbare: de pijp aan Maarten geven voordat het echt uit de hand liep. Voordat de kinderen eronder gingen lijden.

De kinderen. De zwaartekracht kreeg hem weer in zijn greep.

Aiden was vier en Olivia twee. Ze zouden zich het toneelspel, zoals Emily het noemde, waarschijnlijk geen van beiden herinneren als ze ouder waren. Ze zouden ook geen besef hebben

van alle geluk en veiligheid doordat hun beide ouders onder één dak woonden. Wat misschien ook iets positiefs was. Ze konden er maar beter geen weet van hebben dat hun ouders ruziemaakten en naar elkaar uithaalden.

Het was beter dat ze na de scheiding een mooi beeld hadden van hun papa en mama. Als ze op verschillende adressen woonden. Noah keek met samengeknepen ogen naar de bomen in de verte. Kinderen herstelden zich snel. Eerst zouden ze merken dat Noah er niet zo vaak meer was of dat ze ergens anders heen moesten om hem te zien. Maar de tijd zou zelfs dat helen.

Een nieuwe windvlaag blies over hem heen. Ja. De kinderen zouden niets te lijden hebben. Daar was hij van overtuigd. Wat de social media betrof zou hij uiteraard even een pauze inlassen. En daarna kon hij opnieuw beginnen. Zich meer op zijn volgers richten en op manieren om hen te steunen. Minder over hemzelf posten. Niets over Emily.

De wolken waren nu donkerder, de volgende bui bevond zich bijna recht boven zijn hoofd. Tijd om naar huis te gaan en datgene te doen waarvan hij had gedacht dat hij het nooit zou doen. Zijn koffers pakken en weggaan bij de vrouw van zijn dromen.

Noah boog zich nog een keer naar voren en legde zijn hand op de naam van zijn schoonzusje. ‘Het spijt me, Clara.’ Er welden weer tranen op. ‘Als ik een manier kon vinden, dan zou ik voor altijd van Emily houden.’ Hij knipperde een paar keer met zijn ogen zodat hij beter kon zien. ‘Het spijt me.’

Clara had ooit een soort spelletje dat ze graag met Noah speelde. Dan strompelde ze naar hem toe, met ogen die schitterden. Met die brede, bijzondere glimlach van oor tot oor op haar prachtige gezicht. Vervolgens hield ze haar hoofd schuin. ‘Voor altijd, hè?’

‘Voor eeuwig en altijd,’ zei Noah dan.

‘Vaders gaan... niet... altijd... weg.’ Ze had het duizenden keren gezegd sinds de dag dat Noah en Emily waren getrouwd. Ze kenden die tekst uit het hoofd, Clara en hij.

‘Deze vader niet.’ Noah legde dan altijd zijn hand tegen Clara’s wang. ‘Nooit van mijn leven.’

Het was Clara’s spelletje geweest, want diep vanbinnen had ze geruststelling nodig. Iedere dag weer. Dat ze haar eigen vader had zien vertrekken, had haar leven veranderd. Hoewel ze minder kon dan een ander, begreep ze het verlies. En daarom was er één ding dat ze wanhopig graag wilde voor de zus van wie ze zo veel hield.

Dat Noah Carter nooit van zijn leven weg zou gaan.

Hij worstelde met zijn gevoelens. *Vergeef me, Clara*. Hij streek met zijn vingertoppen over de granieten letters van haar naam en terwijl hij dat deed, zag hij haar weer voor zich, de sprankeling in haar blauwe ogen, die argeloze glimlach. Clara vond nooit dat ze op een speciale manier moest worden behandeld. Ze liet zich door de spastische verlamming er niet van weerhouden om om mensen te geven. Heel veel dingen kon ze niet, maar Clara wist absoluut hoe ze van anderen moest houden.

Daar was ze zo goed in geweest dat Noah zich destijds niet had kunnen voorstellen dat hun huis of hun leven ooit níét geweldig zou zijn. Hij kon zich niet voorstellen dat de liefde zou ophouden. Zoals nu het geval was.

Hij rechte opnieuw zijn rug en met een laatste blik op Clara’s graf draaide hij zijn rug naar de wind toe en liep naar zijn auto. Hij had een appartement gehuurd aan de andere kant van de stad, dat zou vanaf de volgende dag zijn nieuwe huis zijn. De derde dag van november. Vier dagen voordat ze acht jaar getrouwd zouden zijn.

Tot nu toe had hij nog geen meubels, wat hij wel passend vond. Hij zou op de grond moeten slapen – zijn boetedoening omdat hij Emily in de steek had gelaten. En zodra hij vrede had met zijn nieuwe leven, zou hij zich naar een meubelzaak slepen om wat spullen te kopen.

Lange tijd had hij gehoopt dat God hem en Emily duidelijk zou maken hoe ze hun huwelijk konden redden. Emily zou niet meer tegen hem snauwen en hij zou een manier vinden

om tot haar door te dringen. Maar dat gebed was niet verhoord, net als zo veel andere gebeden in het afgelopen jaar. Noah keek nog eens naar de dreigende wolken. Clara zou zich niet hier onder die koude, natte, genadeloze grond bevinden als God hun gebeden had verhoord.

Noah haastte zich naar zijn pick-up, stapte in en begaf zich op weg naar hun huis in Clear Creek, waar ze nog steeds als gezin woonden. Waar nog steeds sprake was van 'wij'. Met zijn vieren, nog één nacht. Als hij was vertrokken, zouden Emily en de kinderen daar wonen. Maar het 'wij-gevoel' zou verdwenen zijn. Voor altijd.

Hun huis bevond zich drie straten van dat van hun vrienden Ryan en Kari Taylor. De Taylors waren ergens begin veertig en elke woensdagavond organiseerden ze een Bijbelstudie. Een jaar geleden was dat iets waar Emily iedere week naar had uitgekeken. Noah vergezelde haar dan, want dat wilde Emily graag.

Nu waren ze al in geen maand naar de bijeenkomst geweest. Nadat ze hadden besloten om er een punt achter te zetten, toen ze zeker wisten dat er geen weg terug was, dat hun huwelijk niet kon worden gered, waren ze niet meer gegaan. Het had geen zin om samen te zijn met mensen die er alles aan deden om bij elkaar te blijven.

Ja, Ryan en Kari Taylor waren nóg twee mensen die hij ging teleurstellen. Twee mensen op een lijst die langer en langer werd. Kari was de zus van Ashley Baxter Blake, de vrouw van zijn baas. Dus in een mum van tijd zou iedereen van de Bijbelstudiekring en in de brandweerkazerne ongetwijfeld weten wat er was gebeurd. Dat @When_We_Were_Young uiteen was gespat.

Noah hield zijn blik op de weg gericht. De regen begon tegen de voorruit te beuken en hij kon woorden onderscheiden in het ritme. *Je hoeft het niet te doen... Je hoeft het niet te doen... Heeft het niet te doen...*

Alsof de hele hemel huilde omdat dit de laatste nacht was dat Noah Carter onder hetzelfde dak als zijn gezin woonde.

Drie bliksemschichten flitsten om hem heen, als trefzekere

speren. Noah minderde vaart in de stortbui en zette de ruitwissers een stand hoger. Probeerde God hem iets duidelijk te maken? Stuurde Hij die bliksem om zijn aandacht te trekken? Hoe zwaar deze bui ook was, het was niets vergeleken bij hoe het er bij hem vanbinnen aan toeling.

Eenmaal thuis reed Noah de garage in en hij ging via de achterdeur naar binnen. Hij deed zijn schoenen uit en bleef staan, luisterde of hij hun stemmen hoorde. Emily, Aiden en Olivia. In een ander leven zou hij naar hen hebben geroepen, had hij dolgraag hun gezichten willen zien. Hen willen knuffelen.

Maar vandaag niet.

Zijn gezin was niet thuis. Ze brachten de avond door bij Ryan en Kari.

‘Als ik maar niet hier hoeft te zijn,’ had Emily de vorige avond tegen hem gezegd. ‘Om toe te kijken hoe jij je koffers inpakt.’

Door de herinnering aan haar overslaande stem begon zich in hem weer iets te roeren. Hij nam het haar niet kwalijk.

Een maand geleden was hij naar een vreselijk auto-ongeluk geroepen. Vier meisjes reden met hoge snelheid over de snelweg naar Bloomington. De bestuurder moest een berichtje hebben gekregen, want ze kwam over de middenstreep en raakte een aanhangwagen. Frontaal. Noah had pas een paar keer eerder hoeven reageren op zo’n verschrikkelijke oproep. De bestuurder had haar telefoon nog in haar hand. De meisjes achterin ook. Alleen het meisje op de passagiersstoel voorin leefde nog en was naar het ziekenhuis gebracht.

Noah dacht aan het moment dat hij haar gehavende, gebroken lichaam uit het wrak had gehaald. Terwijl ze de ambulance in ging, dacht hij maar aan één ding: het meisje zou het nooit halen. En dat was ook zo. Ze overleed onderweg naar het ziekenhuis. Maar hij zou nooit vergeten hoe het had gevoeld om haar lichaam in zijn armen te houden. Snakkend naar adem, met een hart dat nauwelijks klopte, en met de dood boven haar hoofd.

Precies zoals Noahs huwelijk deze avond aanvoelde.

Geen wonder dat Emily niet wilde toekijken.

Hij liep via de keuken en de gang naar de slaapkamer. Emily had hier al lange tijd niet meer geslapen, hoewel Noah het wel had voorgesteld. Ze had nu haar plekje in de hobbykamer, op de bank. Dat was beter dan in slaap proberen te vallen in hun bed, had ze tegen hem gezegd. Met of zonder hem. Sowieso totdat hij was vertrokken. De kinderen hadden niets gemerkt en deze regeling was voor beiden makkelijker.

De stilte tussen hen was voor hen allebei te oorverdovend om een beetje rust te krijgen.

Aangekomen bij hun kamer greep Noah zich vast aan de deurpost en staaarde naar het bed, de plaats waar hun liefde ooit het centrum van hun eigen universum was geweest. Op sommige ochtenden was hij na het wakker worden naar haar blijven kijken, naar haar lange blonde haar dat uitwaaierde over haar schouders, haar volmaakte figuur en mooie jukbeenderen.

Dan bleef hij daar gewoon naar haar liggen kijken, wachtend op het moment dat ze haar zachtblauwe ogen opendeed. De mensen vonden dat Emily op Kate Hudson leek. Noah vond dat ze dat mis hadden. Emily Andrews was veel mooier. De mooiste vrouw die Noah ooit had gezien.

Vroeger had hij 's ochtends altijd haar handen vastgepakt om voor haar te bidden, had hij God gevraagd om haar te beschermen en om Zijn zegen voor haar nieuwe dag.

Hij ademde langzaam uit. Wanneer had hij dat voor het laatst gedaan? Wanneer hadden ze voor het laatst samen voor iets gebeden?

Noah kon het zich niet herinneren.

Diep inademen. Je kunt het. Zijn koffers stonden leeg op de grond klaar. Hij pakte er een, vervolgens de andere en zette ze allebei op het bed. Het trieste gevoel kwam weer terug. Secondenlang keek hij naar het dekbed, de kussens. Hij streek met zijn vinger over de vertrouwde zachtheid ervan.

Hier hadden ze elkaar liefgehad, hadden ze gelachen en hun kinderen 's avonds langdurig geknuffeld toen ze nog baby's waren. Noah ging wat meer rechtop staan en knipperde een

paar keer met zijn ogen. Nu is het alleen nog een plek waar ik mijn koffers pak.

Hij had zijn werkkamer al leeggeruimd – alles, behalve zijn computer. En een paar dozen die hij in zijn kast had staan. De rest van zijn spullen stond in de garage, wachtend op het moment dat hij de volgende dag de laadruimte van zijn pick-up zou volstouwen. Het enige wat nog resteerde waren zijn kleren.

Noah liep naar de kast en opende de bovenste lade. Hij haalde er twee stapels sokken uit en gooide ze in een van de koffers. Vervolgens liep hij terug voor zijn overhemden, maar toen zijn hand de achterkant van de lade raakte, prikte er iets scherp in zijn vinger. Hij trok zijn hand terug en wreef over een klein druppeltje bloed.

‘Hoe komt dat in vredesnaam...’ Hij schoof de la wat verder open. Zodra het licht erin viel, zag hij pas wat het was. Noah voelde een knoop in zijn maag. Hij zette een stap naar achteren en schudde zijn hoofd. Hoe was het mogelijk! Alles om hem heen begon te draaien en Noah zocht steun bij de kast. Nou, zeg! Nu, terwijl hij nog maar een paar uur in zijn eigen huis had, terwijl hij alleen nog de belangrijkste dingen hoefde in te pakken? En dit was wat hij vond?

De speld maakte deel uit van de corsage die hij op hun trouwdag had gedragen. Noah pakte hem en keek er aandachtig naar. Raar, want hij had er een jaar geleden naar gezocht en kon hem toen niet vinden. Hij had gedacht dat het een goede post op social media zou opleveren voor hun zevende trouwdag.

Nu was het niet meer dan een soort gedenkteken, zoals de steen op Clara’s graf. *Hier rusten de overblijfselen van het huwelijk van Noah en Emily.* Een donderslag deed het huis schudden, maar dat viel in het niet bij de stilte. Niets kon de vergelijking met de bloem in zijn hand doorstaan.

Droog en bros, scherp genoeg om zich aan te prikken. En al heel lang ter ziele.

Net als hun huwelijk.

Konden ze maar terug naar de situatie van vroeger. Naar lang geleden, toen hun liefde nog echt was en zij zelf nog echt waren. Toen niet alles een kans hoefde te zijn voor een post op Instagram.

Vanaf hun eerste ontmoeting weten Noah en Emily het: zij zijn voor elkaar bestemd. Hun liefde is speciaal en dat moet de hele wereld weten. Hun gezamenlijke account op Instagram is zeer succesvol; de relatie van Noah en Emily is een voorbeeld voor velen.

Maar achter de geposeerde foto's en bemoedigende berichten schuilt een diep ongelukkig huwelijk. Voor Emily voelen hun uitingen op social media niet langer oprecht, maar Noah wil er niet mee stoppen. Inmiddels is de liefde tussen hen ver te zoeken.

Is het definitief te laat voor Noah en Emily? Of is hun huwelijk misschien toch nog te redden?

Karen Kingsbury is de auteur van vele bestsellers waarin liefde en hoop altijd de hoofdrol spelen. *Het perfecte plaatje* is zijdelings onderdeel van haar serie over de familie Baxter, maar kan even goed los gelezen worden.

NUR 302

ISBN 978 90 297 2928 4

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT